గళ్ళ చీర

‘ మాంచి చీరలంటే పాపం పిల్లకు ఉబలాటమే. ’

‘ చీరకొంగు రెండు చేతులాపట్టుకుని తలవంచి.’

‘ ఆమెకట్టుకున్న చీరమీదిగళ్లు పెద్దపులి మచ్చల్లాగా.’

‘ గళ్ళచీరలు సింగారించుకోటంలోనే కాలచక్రం తిరిగిపోతున్నది.’

‘ అందులో మాలీలకు సామాన్యపు చీరలు పనికిరావు.’

‘ అదేమిటి చీరమీదకూడా పోసుకున్నావు కాఫీ.’

‘ వాటికయ్యే ఖర్చు చీరలకు పెట్టుదువుగాని.’

‘ నీవే గెలిస్తే నేనేమన్నా చీరముడుపు చెల్లించుకోవాలా ?’

‘ బయటకువచ్చిచూస్తే అతనొక చీరల వర్తకుడు.’

‘ కట్టుకున్నచీర చూచుకుంటూ ‘ఇదే చీర’ అన్నది ’

‘ ఇకనుంచి నాకు నేనెన్నడూ చీరలు కొనను.’

నాకు సిగరెట్టు అలవాటైన వేళావిశేషమేమో కాని అది నన్ను వదలకుండా వచ్చింది. వదలేద్దామన్న అభిప్రాయం నాకేకోశానా లేదులెండి. పూర్తిగా దమ్ముపీల్చి షోకుగా పెదవులచివరనుంచి పొగ వదలివేయడమంటే నాకు చాలాసరదా. కాని నాభార్యకు మాత్రం కొద్దిగా కొట్టుగా వున్నాది. “మీరు సిగరెట్టు కాలవకపోతే మనకు మామూలు ఆఫీసు గుమాస్తాకిచ్చే జీత మాదాకాగలదు; నాకు నెలకొకటి మంచి చీర అమరుతుంది” అంటూంటుంది అప్పుడప్పుడు. మాంచిచీరలంటే పాపం పిల్లకు ఉబలాటమే. దీనికితోడు సొమ్ములమీదకూడా అపేక్షవుంటే చచ్చిపోయేవాణ్ణి. అదిలేదు. ఒడలునిండా బంగారం దిగవేసుకుని ఒక కోమటిపిల్లలాగా తయారగుదామన్న ఉద్దేశమామెకులేదు. పచ్చినాగరీకం. అయితేఅయింది. అందుకోసం నేను సిగరెట్టుకాల్చడం మానేయాలట !

ఆనాడు పొద్దున్నే స్నానం, గీనం చేసుకుని మేజాముందున్న కుర్చీలో వ్రాలి షేక్స్పియర్ మహాకవి వ్రాసిన నాటకం హేంలెట్ చదువుకుంటున్నాను. ఊరికే కులాసాగా కాలంగడిపేటందుకు కాదు ; పరీక్షలు నడ్డిమీద తంతున్నాయి వెనకనుంచి. సరిగ్గా నెలరోజులున్నాయో, లేదో. ఈవరకు మూడుసార్లు తప్పివున్నాను. అయితేఏం ? తప్పిన తప్పుమాత్రం నామీద లేకుండాపోయింది. “పెళ్ళైంది. తప్పుతున్నాడు పాప” మనేవారంతా. అపరాధమంతా ఇంతవరకూ నా భార్యే మోస్తున్నది. ఈతఫాఅన్నా ప్యాసై బి. ఏ. డిగ్రీ తెచ్చుకోకపోతే ఆమెకు బరువెక్కువయ్యేలాగున్నది.

ఐదునిమిషాలు బుర్రవంచి జాగ్రత్తగా చదివేను చూపుడు, బొటనవ్రేళ్ళతో పట్టుకున్న పెనసలుకొసతో క్రాపింగు పాపట తీసికుంటూ, ఇంతలో అకస్మాత్తుగా సిగరెట్టు జ్ఞాపకంవచ్చింది. ఈరోజు పక్కమీదనుంచి లేచిన లగాయతు అగ్నిహోత్రం వెలిగించలేదు. అలమారలోవున్న సిగరెట్ పేకట్టు తెచ్చుకుందామని కుర్చీలోనుంచి లేచాను. కుర్చీవెనుక ఎంతసేపటినుంచీ అలా నిల్చివున్నదో లీల చిరునవ్వునవ్వుతున్నది. నేనలాగే చూస్తూ నిలబడిపోయాను “ఏమిటి? అలాచూస్తారు? భయపడ్డారుకాబోలు వీపు చరవనా ?”

“నిజంగాచూస్తే భయంగొలిపేవేషంమీదే వచ్చావుకాని, నేను దడుచుకోలేదు. నవ్వుకుంటున్నాను.”

ఒక్కసారి లీల తన్నుతాను సింహావలోకనం చేసి

కొన్నది. చీరకొంగు రెండుచేతులా పట్టుకుని తలవంచి చూచుకుంటున్నది.

ఆమె కట్టుకున్న చీరమీద గళ్లు పెద్దపులి మచ్చల్లాగా వున్నవి. అందుచేతే మొదలు నేను కొంచెము భయపడవలసి వచ్చింది. చీరలు వర్ణించడం నాకు చేత గాదుగాని నాకాచీర బాగుండలేదనిమాత్రం చెప్ప గలను. 'ఛీ, బాగులేదు చీర' అని ముఖాన అనేసి లీలను వుడికిద్దామనుకున్నానుగాని ఆపూట చదువుకునే ప్రాప్తి వుండదు. ఆమె చేసిన పని ఏదైనా—కూరలో ఉప్పు చాల్లేదనిగాని, అన్నం మెత్తపడిందనిగానీ, అంటే ఆమెకు ఎక్కడలేని కోపంవస్తుంది. ఆమీద ఉపన్యాస మనే జడివాన ఒకటి నేను ఎదుర్కోవాలిసివుంటుంది. జంతువులవలె మూగచేష్టలతోనే భావప్రకటనచేసికో వలసిన దశపోయి మానవుడు భాష కల్పించినప్పుడు నాకరికప్రపంచమున చాలదూరము నడచినాడు. అందు వివేచనాజ్ఞానము తెచ్చినప్పుడు పై మెట్టెక్కినాడు. ఈ ద్వితీయదశకుమాత్ర మింకను స్త్రీ రాలే కున్నది.

మేజామీద ఓరగా కూర్చోటానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాను: "నేను పరధ్యానంలో వున్నప్పుడల్లా వెనుక నుంచివచ్చి కళ్ళుమూసేదానివి ఇదేమి టిప్పుడు కిక్కురు మనకుండా వెనుకనిల్చున్నావు దొంగలాగా."

"ఔను. దొంగను గనుకనే" అని ఒక కరుచ జవాబు.

"నా కోటు జేబులో అయిదురూపాయిల నోటు మాయమయిందా ఏం?" లీల నవ్వుతున్నది.

"అది చీరలుకొంటానికి కాదు ఉంచాను"

"మరి సిగరెట్ కొట్టువాడికివ్వాలనా ?"

"అన్నట్లు జ్ఞాపకంచేశావు. అలమారులో సిగరెట్ పాకెట్టువున్నాది తెచ్చిపెట్టు."

"మీ రివ్వాళ కాఫీమానేటే అనుకోలేదే ఇంత ప్రొద్దెక్కినాను ?"

"నీవుచేసిన ఇస్త్రీకదూ ! గళ్ళచీరలు సింగారించుకో టంతోనే కాలచక్రం తిరిగిపోతున్నది."

"కాచే వుంచాను. మీరేమీ మాట్లాడకపోతే ఈ రోజునుంచి కాఫీమానేస్తారేమో అనుకున్నాను."

"ఓహో. ఇన్నాళ్ళూ సిగరెట్ మానమనీ, ఇప్పుడు కాఫీమానమనీనా. బాగుంది ! నీకేం, రేపు అన్నంకూడా మానేయమంటావు. తనముడ్డికాక పోతే కాశీదాకా దేకేయమన్నాట్ట ఒక ప్రజ్ఞావంతుడు."

నవ్వుకుంటూ కాఫీపట్టుకరాబోయింది లీల. నేను అలమారవైపు నడచేను. అక్కడ తగిలించివున్న కోటు జేబులు వెతికేను ముందర అయిదురూపాయల నోటు వున్నదో మాయమైందో అని. పాపం దాని ...యం బాగున్నది కాబోలు : ఇంకా దాని కళ్ళుపడ లేదు. పడితే ఏచీరలమ్మేవాడి దగ్గరకో పోయేదే. నే నేమన్నా అంటానేమోనన్న భయం లేకపోతే లేక పోయింది, వెనుకాముందు ఆలోచనకూడాలేదు లీలకు. పైసా కనుపిస్తే బ్రతుకనీదు. పూర్వార్జితం పూర్తిగా వున్నందున బ్రతికిపోతున్నానుకాని, మామూలుపాటి వాడినే అయితే, మూడోనాటికల్లా చిప్పా కర్రా చేతికివచ్చేనే. సాయిబయ్య సంపాదనంతా బూబు చెవి పోగులకన్నట్లు, వచ్చే ఆదాయమంతా భార్య చీరలకు ఖర్చుచేస్తుంటే, మరేమిటి ? అందులో మాలీలకు సామాన్యపు చీరలు పనికిరావు. విలువగల పట్టువి పెట్టెలో చాలా వున్నవే అనిలేదు. అధికస్య అధికంఫలం.

సరే, నాభార్యను గురించి చెప్పదలస్తే చాలా వున్నది. ఆమెకు కోపంవస్తుందేమో మానేస్తాను. ఈ రోజుల్లో భార్యకు కోపంవస్తే మగవాడికి చలిపుట్టి తుంది; గజగజ వణకిపోతాడు.

అలమార తెరచిచూస్తే సిగరెట్ పెట్టె లేదక్కడ. ఇంకేం, దాచేసిందన్నమాట. "ఔను దొంగను గనుకనే" అన్నమాట కిదేఅర్థం. పొదుముకాయ తీసి దాస్తే తాతకు కోపంవచ్చినట్లు నేను మండి పడతాననుకున్నది కాబోలు. నిన్న తన ఊలు తీసికొని గంటసేపు ఏడ్పించినందు కిది ప్రతీకారం. తానంటే అల్లుకున్న జడకొస పట్టుకుని ఊలు కోసరం నన్నే ప్రార్థించవలసి వచ్చింది. నాకేం ! బజారువెళ్ళి కొనుక్కుంటాను ; పీల్చేస్తాను.

ఏ మెరుగవట్లుగా కుర్చీలోవచ్చి కూర్చు న్నాను. మర్చీ. కుర్చీ చేయిమీద ఓరగాకూ ర్చొని, నా సాసర్ లో కాఫీపోస్తున్నది లీల. నాకు చిలిపిచేష్ట లంటే కాస్త సరదా చెప్పద్దూ; సాసర్ కొంచె మొకప్రక్కకు వంచి, కొంతకాఫీ ఆ మెచీరమీద పడేలాగా చేశాను. చీరమీద ఆ స్ట్రేలియా పటములాగా మరకపడింది. నే నే పాపమూ తెలియని వాడనువలె అవతలవైపు కిటికీలోనుంచి చూస్తూ "మన జామచెట్టు ఈ సంవత్సరం కాయలు బాగా కాసినవి సుమా!" అన్నాను.

..."ఔను కళ్ళకూ కాసినవికాయలు. ఏమీ కనుపించదు" అన్నది లీల కోపంతో. ఎఱ్ఱనెండ కాస్తున్నదామె కటాక్షవీక్షణాల్లో. కండనిప్పులుచిమ్మే పడమటికొండగాలి వీస్తున్నదామె నిట్టూర్పులో.

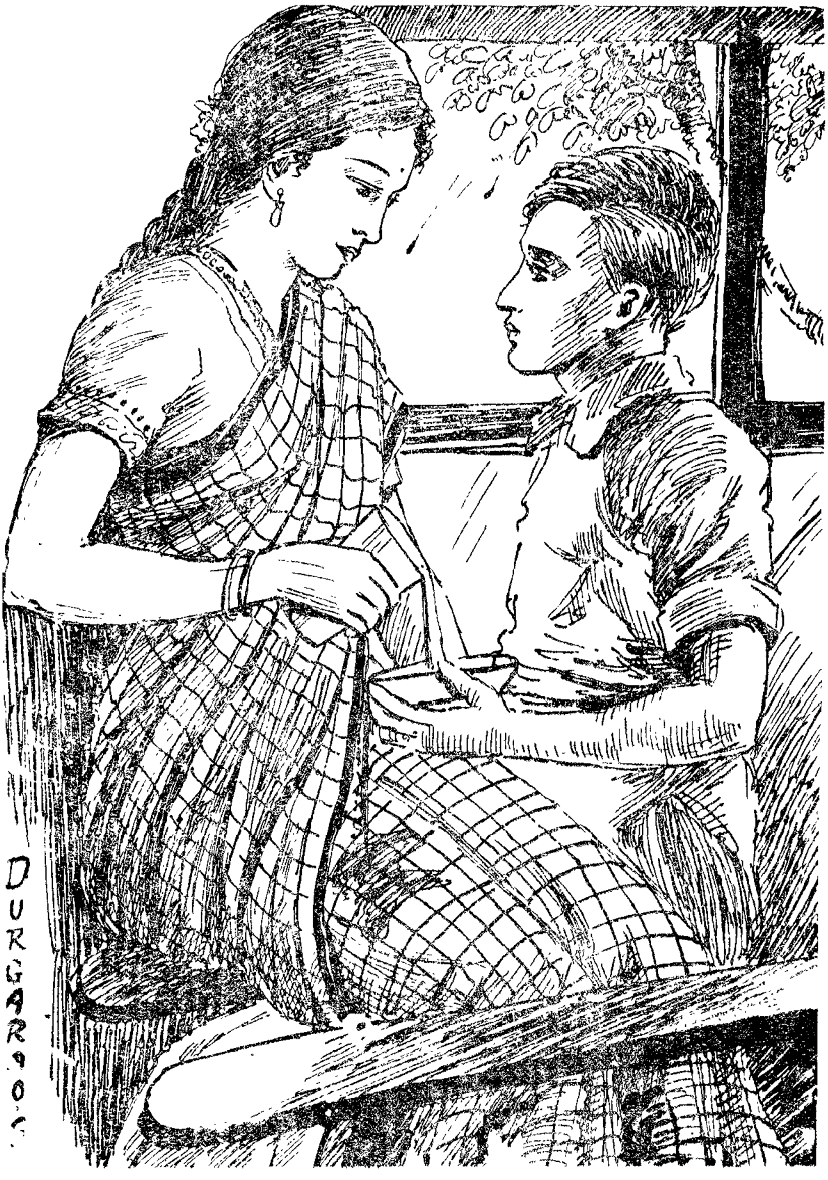

లీలకు కోపంవచ్చినప్పుడు నాకదో ముద్దుగావుంటుంది. ఆమె సౌందర్యమంతా నేనప్పుడే గ్రహింపగలుగుతాను. ఆ భ్రూకుటినటనా, అధరచలనమూ, ఆ కంటిచూపూ నన్ను ముగ్ధుణ్ణి చేసివేయగలవు. ఆమె నన్ను తదేకదృష్టితో చూస్తున్నది. నే నామెను చూచీ చూడకుండా తత్సౌందర్యమంతా త్రాగేస్తున్నాను ఇవతల గుమ్మమువద్దకువచ్చి నిల్చొని.

చివరకు పెరటిలో ఏవో మొక్కలు నాటుతూన్న మానౌకరువెధవను పిల్చి, 'సిగరెట్టుపెట్టె ఓటి తీసికొనిరారా' అని చిల్లరడబ్బులిచ్చి పంపించాను. లీల కుర్చీచేయిమీదనుంచి లేచి ఏమో అస్పష్టముగా గొణుగుకుంటూ చీరమీది కాఫీతుడిచేసికుంటున్నది. నేనన్నాను "అదేమిటి చీరమీదకూడా పోసేసుకున్నావుకాఫీ. అయినా, అదుగక చంద్రుడికి కళంకం

బాగా చీరకు వన్నె తెస్తున్నావిటే.”

‘చాల్లెండి కవిత్వం’ అని చురచురా లోనికి పోయింది—వంటచెయ్యాలిగా.

* * *

భోజనంచేసి కూర్చున్నాను మాగదిలో క్రింద చాప మీద పరచివున్న పరుపుమీద. ప్రొద్దునవగా సిగరెట్లు కొనితెమ్మని నేనుపంపిన కుఱ్ఱవాడింతవరకూ రాలేదు. ఇక నేనన్నాపోయి కొనితెచ్చుకోవాలి. ఆరోజున ఎండ అతితీవ్రంగాకాస్తున్నదిబైట. ఎలాగాఅని ఆలోచిస్తున్నా. భోజనాంతరం సిగరెట్ పీల్చకపోతే హాయిగా వుండదు.

“ఇంతవరకూ ఎందుకురాలేదబ్బావాడు. నేనిచ్చిన చిల్లరడబ్బులు నాలుగూ తన స్వంతఖర్చుల కుపయోగ పరుచుకోలేదుగదా! ఇంట్లో భార్యకు మల్లేనే నౌకరు కుంకకూడా అల్లాంటివాడేఐతే ఇకచెప్పాలి! కాని వాడల్లాంటివాడుకాడు. ఇన్నాళ్ళనుంచీ చాలా నమ్మకంగా పనిచేస్తున్నాడు. ఆనక వచ్చినప్పుడు నాలుగు చీవాట్లు తగిలిస్తాను. ప్రస్తుతం మా ఆవిడదగ్గరనుంచే లాగాలి ఎలాగైనా తాను దాచినపేకట్టు”—ఇదీ నాలో రేగిన ఆలోచనాపరంపర.

కిటికీలోనుంచి వస్తున్న వెచ్చనిగాలికి గోడకు తగిలించివున్న ‘క్యాలెండరు’ కాగితాలు అల్లరిచేస్తున్నవి. ఏవో రెండుసాలీళ్ళు అక్కడ ‘ఫోటో’ చాటుకు పోయినై. అంతా నిశ్శబ్దంగా వున్నది; కాని లీల భోజనంకూడా అయిందికాబోలు, అన్నీ సర్దుతున్న దేమో, చెంబూ తప్పేలల చప్పుడుమాత్రం వినిపిస్తున్నది.

చేతులు తుడుచుకుంటూ వచ్చి కూర్చున్నది నా దగ్గిరే. ప్రొద్దుటికోపమంతా ఈలోపుగానే పోయింది గా! భార్యాభర్తలకోపం ఎంతసేపుంటుంది!

ఆమె తమలపాకులు మడుపులు చుట్టిఇస్తుంటే నములుతున్నాను చాలనకుండా. నేను నములుతున్న కొద్దీ ఆమె ఇస్తూనేవున్నది. చివరకు విసుగెత్తి అన్నది “ఈ కట్టాకులూ మీరే నమలేలాగున్నారే!” అని.

“పోనీ, మానేయమంటే తమలపాకులు కొనుకోవడం మానేస్తానులే. వాటికయ్యే ఖర్చు చీరలకు పెట్టుదువుగాని”

“అబ్బ! చమత్కారం! ఏం మానక్కరలేదు లెండి!”

“ఏమీ, ఎందుకని? అవిలేకుంటే నీకు సాగదు కనుకనా? అల్లాగే అనుకోరాదూ ఇతరుల సంగతి కూడా. పో, తీసుకొనిరా నీవు దాచిన సిగరెట్ ప్యాకెట్.”

“ఔనుకానండీ! నిన్న మీరుతెచ్చిన సైకిలెక్కడిది?”

“ఒక స్నేహితుడిది. ఎందుకు నీకు?”

“మరేమీలేదు. మీరు తొక్కడం వచ్చికూడా సైకిల్ లేకపోవడము”—

“మర్యాదహీనంగా వున్నదా? నీవు చీరలుకొనడం మానేస్తే, ఎప్పుడో వీలుచూచుకుని ఒకటి కొనుక్కుంటాను మరి!”

“అదికాదు. వచ్చే సంక్రాంతిపండక్కు మా నాన్నతో చెప్పి మీకు సైకిలిప్పిస్తాను. లేకపోతే దానికిమ్మత్తైనాసరే. అదీ మీరీఆటలో గెలిస్తేనే” అంటూ అక్కడ మూక్కాలిపీటమీదవున్న చతురంగపు బల్లా, కాయలభరిణా అందుకున్నది.

“నీవే గెలిస్తే నే నేమన్నా చీరముడుపు చెల్లించుకోవాలా?”

“పందేనికి పందెం లేకపోతే ఎలా?”

నాకు చతురంగపాట అంటే సరదా. ఆ ఆట ఆడుతున్నప్పుడు నాకు బాహ్యస్మృతి వుండదు. నిజంగా తన్మయుణ్ణైపోతాను. కాని మాలీలతో ఆడుతున్నప్పుడల్లా ఓడిపోతునే వుంటాను. ఆమె అద్భుతమైన తెలివితేటలు చూపిస్తుంది ఎత్తులు వేయడంలో. ‘పూర్వం రణరంగంలో చతురంగబలాలు నడిపిన వీరవనితల రక్తం నీలోకూడా కొంత ప్రవహిస్తున్నది, లీలా!” అని నవ్వుతూ అంటుంటాను అప్పుడప్పుడు. “ఆ తేజస్సు తగ్గిపోవడానికి మగవాళ్ళు మీరేకదా కారణం” అంటూంటుంది తాను.

అలాగా పందెం చరచి ఆట మొదలెట్టేము. ఎలాగైనా సైకిల్ కొట్టాలని తీవ్రంగా బుర్రవంచి ఆడుతున్నాను. సిగరెట్టు మరచిపోయాను చెప్పద్దూ. మూడుగంటలాడే మావిధంగా. సిగరెట్ మీద మాత్రం ధ్యాసపోలేదంటే నమ్మండి. అబద్ధం చెప్పటానికి నాకు మించిపోయిందేమీలేదు.

ఆట మొదలెట్టినప్పుడు ఆమె పొడుగాటిజడ కుడి భుజముమీదుగాజారి బల్లమీదపడింది. నారాజు అదరి బోర్లపడ్డాడు. "మొదలే అపశకునము. మీరు ఓడిపోవడమే నిజ"మన్నది లీల. చివరకామె అన్నట్లే అయింది. నేనే ఓడిపోయానని చెప్పుకోవడం సిగ్గుగా నేవున్నది. లీలతో ఆడి ఓడట మిది ప్రథమంకాదు గనుక అభిమానపడలేదు. ఎప్పటిమాదిరి నవ్వుతూనే ఉన్నాను.

"ఇంకకూ మీకు సైకిల్ ప్రాప్తి లేనట్లున్నది" అన్నది లీల నాచూపుల్లో ఆమె చూపులు మిళితంచేస్తూ.

"అయితే, సంక్రాంతికి పుట్టింటికిపోయే ప్రాప్తి నీకు లేదన్నమాట" అన్నాను పెదవులమీద ఒక గమత్తు నవ్వు వెలిగిస్తూ.

ఇంతట్లో బైట 'అయ్యా' అని ఎవరిదో పిలుపు. బయటకువచ్చిచూస్తే అత నొకచీరలవర్తకుడు.

"సరిగ్గా సమయానికి వచ్చాడులెండి" అంటున్నది లీల నావెనకాల నిల్చుని. వర్తకుడు "అయ్యా! నిన్న సాయంకాలం, అమ్మగారొకచీర తీసికొన్నారు; అప్పుడు మీరింట్లో లేనందున మళ్ళీరమ్మన్నారు. ఇప్పుడు వచ్చా" నన్నాడు.

వెనక్కు తిరిగి మా ఆవిడవైపు చూచాను. కొంటెతనమంతా వ్యక్తీభూతమౌతున్న దామె ముఖంలో. నన్ను తృణీకరిస్తున్నట్లు నవ్వుతూన్న తన పెదవుల మీద చీరకొంగు అడ్డంపెట్టుకుని నాముఖంచూడలేకనో ఏమో చూపులు త్రిప్పుకుని, ముఖంవంచి కట్టుకున్న చీర చూచుకుంటూ "ఇదే చీర" అన్నది.

అదే నేను ప్రొద్దున కాఫీ పోసిన గళ్ళది. నిన్న తాను కొని ఇవ్వాళ నాచేత డబ్బులిప్పిస్తున్నది. ఇదొక క్రొత్త యెత్తు. ఇదివరకల్లా ఎక్కడన్నా పైకముంటే తానే తీసికొని నాకు చెప్పకుండా చీరలు కొనుక్కొనేది. అలాకాకుండా ఇదొకవిధంగా నాచేతనే కొనిపించడం. నాకు మండిపోయింది ఒళ్ళు. ఆమెదృష్టిలో నేనొక విలువలేనిపాడనైనానుగదా అనే భావమొకటి నన్ను కలవరపెట్టింది. అప్పటి నావుద్రేకమంతా చెప్పలేనుగాని నాముఖఫలకంలో ప్రతిఫలించింది. అది గ్రహించలేకపోలేదు లీల.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. వర్తకుడికి డబ్బిచ్చి పంపక తప్పదు. వాడడిగినంతా ఇచ్చాను. ఒకసారి కట్టుకున్నది, కాఫీమరక పడ్డది, మళ్ళీ వాడికి వాపసుచేయడమెలాగా? అలాచేస్తానని నేకాబోలు మొదలే జాగ్రత్త పడింది లీల.

వర్తకుడు వెళ్ళిపోయినతరువాత నాస్నేహితుడొకడువస్తే వాడితో కొన్ని అవసరకార్యాలనుగూర్చి మాట్లాడుతూ డాబామీద కూర్చున్నాం. చివరకతను వెళ్ళిపోయేటప్పటికి తాలూకాకచ్చేరిలో కొట్టినగంటలు అయిదు వినుపించినవి.

డాబామీదనుంచి తిన్నగా మెట్లుదిగివస్తూ ఆనాడు చదువేమీ సాగలేదుకదా అని ఆలోచించుకున్నాను. ఒక్కసారినాటిచర్య అంతా మనస్సులో పరువెత్తింది. చతురంగపాట మూలాన్న, నాస్నేహితుడు వచ్చినందున, అంతవరకూ అణగివున్న సిగరెట్ మీది కాంక్ష—కుతి అంటే బాగుంటుందేమో—తలెత్తింది.

మెట్లుదిగి దక్షిణపువైపుగది గుమ్మందాకా వచ్చాను—అది మనోహరసంవర్ధనము, సౌందర్యదేవతా ప్రత్యక్షము. హాలులో పెరటివైపు కిటికీముందు అద్దం చూసుకుంటూ జడలో పూవులుపెట్టుకుంటున్నది లీల.

నన్ను చూడగానే నావైపునడచివస్తూ, "ఇందాక మీకు కోపంవచ్చినట్లున్నది. మీ మనస్సు నొప్పించిన దానైతే క్షమించండి. ఇకనుంచి నాకు నేచెప్పన్నదూ చీరలుకొనను. మీరుకొన్నవే పుచ్చుకుంటాను. క్షమించారా" అన్నది నాముఖభావాలు పరీక్షిస్తూ. నేను ప్రసన్నత్వమే కనబరచేను.

ఇక్కడ నాభార్యలోవున్న ఉత్తమగుణం ఓటి చూపిస్తాను. నాకు కోపంవచ్చినప్పుడెప్పుడూ ఆమె కూడా కోపంతెచ్చుకుని రసాభాసంచేయదు. తానే కొంచెంతగ్గి అనునయవాక్యాలుపల్కటం ఆమెకు అభిమానకరముకాదు. అందుకనే నాజీవిత మొక నందన వనం. అందులో నాలీల సౌందర్యకుసుమం.

నిమిషమాత్రం మేమిద్దరమూ మాట్లాడలేదు. అప్పుడే మాయిద్దరి ఆత్మలూ, ఒకటినొకటి మన్నించుకున్నవి.

చివరకు లీల తన వ్రేళ్ళతో నాగుండీలు త్రిప్పుతూ, 'ఇవ్వాళ సినీమాకు తీసికొనివెళ్ళరూ!'' అంది.

''నన్నుమాత్రం ఈరోజల్లా సిగరెట్టు త్రాగనిచ్చేవు కావుకదా లీలా'' అన్నా ఆమెబుగ్గ మెల్లిగాతట్టుతూ. ''ఐతే ఉండండి.'' అంటూ లోనికిపోయి రెండు సిగరెట్ ప్యాకెట్లతో ప్రత్యక్షమైంది. నే నాశ్చర్య పోయాను. ''అలా చూస్తారేం. రెండో దెక్కడిదనా? నౌకరువాడిని తెమ్మన్నారుకదూ ఒకటి. అదే ఇది. ఇది ప్రొద్దున నేను దాచింది.''

''నువ్వేలాగు తీసికున్నావు వాడిదగ్గరనుంచి?''

''వాడు ప్యాకెట్ తీసికొని వీధిగుమ్మందాకా రాగానే. నేనందుకుని ఇవ్వాళల్లా మనింటిచాయలకే రావద్దని చెప్పిపంపేను.''

''నీ కిల్లాంటి తెలివితేటలున్నందుచేతనే లీలా నే నానందమయుణ్ణి—మరి వంటచేశావా; సినీమాకు మొదటిఆటకే పోదాం పోతే.''

''వంటెంతసేపు నిముషం. మీరుకూడా రండి కూర్చుందురుగాని'' అంటూ కుర్చీతీసికెళ్ళి వంటింట్లో వేసింది.

కుర్చీలోకూర్చొని సిగరెట్లు పీల్చడం మొదలెట్టేను, మా ఆవిడ వంటచేస్తుంటే. ప్రొద్దుటి నుంచీ లేనందున సిగరెట్లు చాల రుచిగావున్నాయి. ఒకదానికోసం మొదటకొంత ఆర్తి అనుభవిస్తేనేగాని తరువాత తదనుభవ మానందమయంగా వుండదు.

ఆరాత్రి సినీమాకు వెళ్ళేము. అందుమూలాన్న రాత్రి కూడా చదువులేదు. తక్కిన విద్యార్థులంతా అన్నం నీళ్ళు మానేసి రాత్రింబవళ్ళు ఒకటే చదువు చదువుతూంటే నేను నాలీలతో కులాసాగా కాలక్షేపం చేస్తున్నాను. పాఠకుడా! విన్నావుగా నా ఆరోజు చర్య అంతా. అదేవిధం అనుకో ప్రతిరోజూను. ఇకనేనెలా ప్యాసౌతానో ఊహించుకుంటూ నువ్వే.

—పురాణం కుమారరాఘవశాస్త్రి, బి. ఏ.

తెలుఁగుసీమ

తెలుగుజనాళి శౌర్యమును తేజము బీజములందె నెప్డు? మా
తెలుగులకత్తిరాపిడి పదే నశియించి రరాతు లెందరీ
తెలుగుల భాగ్యరేఖ లవి దిద్దిరి ముత్తెపుటచ్చరాల; మా
తెలుగుపతాక మెప్పుడొకొ దీధితి వెల్గిన దంబరస్థలిన్?

తెలుగుల పల్కుతల్లి చిఱుతేనియ బిందుల చిందెనెప్డు? మా
తెలుగుపురంధ్రి తానెపుడు తీరిచికట్టె పసిండికోకలన్?
తెలుగుపొలాల సస్యసుదతీమణి తాండవమాడె నెన్నడీ
తెలుగులు ఆలమందలిడు తీయనిక్షీరము గ్రోలినారలో?

తెలుగువనేందిరారమణి తీవలు పూలు నలంకరించి, తా
మెలకువ సంచరించె వనమే యొకస్వర్గముగాగ నెన్నడో